

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2016/I. negyedév

2016 első negyedévében összesen 22 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	17 (6 <i>ex parte</i> , 11 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	3 (3 <i>ex parte</i>)
K+F	1 (1 <i>ex parte</i>)
Használati minta	1 (1 <i>ex parte</i>)

A Hivatal érintett döntéseinek több mint fele (13) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság három esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására, három ügyben a döntés hatályon kívül helyezésére és új eljárásra utasította a Hivatalt, három ügyben pedig a bíróság az eljárást megszüntette.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés b) pont

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének b) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha kizárólag olyan formából áll, amely az áru jellegéből következik, vagy amely a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges, illetve amely az áru értékének a lényegét hordozza.

1. Színes, térbeli nemzetközi védjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 3., 5. és 21. osztályok tekintetében.

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének b) pontja alapján – a védjegybejelentés magyarországi elismerését megtagadta. Indokolásában kifejtette, hogy a termék formai kialakításával összefüggésben nem észlelhető semmiféle olyan jellegzetesség, különleges forma, amelyből arra lehet következtetni, hogy a bejelentő a termék kialakítása során nem

csak az azzal ellátni kívánt funkciót, hanem egyéb többlet esztétikai követelményeket is ki akart elégíteni. (A1176513/7.)

A Fővárosi Törvényszék nem osztotta a Hivatal álláspontját. Kiemelte, hogy az elutasítás alapjául felhívott jogszabályhely több, egymástól különböző törvényi tényállást foglal össze, nevezetesen, kizárja a védjegyoltalmat akkor, ha (a) a megjelölés kizárólag olyan formából áll, amely az áru jellegéből következik, vagy (b) ha a megjelölés kizárólag olyan formából áll, amely a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges, vagy pedig (c) ha a megjelölés az áru értékének a lényegét hordozza. A hivatali határozat indokolásából azt találta megállapíthatónak, hogy mindhárom kizáró okot megvalósulni látta a Hivatal, további érvelést azonban csak a kérdéses megjelölés funkcióját és esztétikai jellegzetességeit, illetve ezek kapcsolatát illetően fejtett ki. A bíróság nem értett egyet azzal, hogy az oltalmazni kért nemzetközi védjegy kizárólag olyan formából áll, amely a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges. Kiemelte, hogy az Európai Bíróság C-299/99. sz. Philips-Remington-döntésében kifejtett jogértelmezése alapján elsősorban azt kell számba venni, hogy melyek a tárgybeli megjelölés lényegi, funkcionális jellemzői, majd pedig azt kell eldönteni, hogy ezek a jellemzők kizárólag a célzott műszaki hatásnak tulajdoníthatók-e. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy az a tény, hogy a kérdéses műszaki hatás a megjelöléstől eltérő forma alkalmazásával is megvalósítható, nem zárja ki a kérdéses lajstromozást gátló ok alkalmazhatóságát. A megjelölés egyes jellemzőinek részletes vizsgálata alapján arra a következtetésre jutott, hogy a kérdéses termékforma lényeges funkcionális jellemzői közül a gömb alakú tartályok számának megválasztása és e tartályok horizontális, gyöngysorszerű elrendezése nem következik a célzott műszaki hatásból. Tekintettel arra, hogy a Hivatal a védjegybejelentést megalapozatlanul utasította el, a bíróság a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.23.196/2015/3.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

2. A „MANHATTAN SUPERSIZE SEDUCTIVE EYES” szóösszetételből álló nemzetközi védjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 3. osztályba tartozó „kozmetikumok, nevezetesen szemsminkek” áruk vonatkozásában.

A Hivatal – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján – a védjegybejelentés magyarországi elismerését megtagadta. A határozat indokolásában kifejtett álláspontja szerint a lajstromozni kért megjelölés a termék földrajzi származása tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. Kiemelte, hogy a megjelölés tartalmazza a „Manhattan” szóelemet, amely a magyar átlagfogyasztók számára egy feltehetően ismert kifejezés, egy város neve, azt egy konkrét földrajzi hellyel (az Amerikai Egyesült Államokkal) azonosítják. A Hivatal szerint a termék annak ellenére jelzi az amerikai városrész (kerület) nevét, hogy a védjegybejelentő német illetőségű, így az árujegyzék e tekintetben való korlátozása nélkül, a megjelölés megtévesztő a termékek földrajzi származása vonatkozásában; a megjelölés láttán a fogyasztó Amerikából származó árukra fog gondolni, holott a bejelentő egy német cég. A Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy az árujegyzékben található termékekkel összefüggésben vizsgálva a megjelölést a fogyasztó egy amerikai cég minőségi termékeire gondolhat, jogosan feltételezheti, hogy Amerikából származó termékekről van szó. (A1193597/9.)

A Fővárosi Törvényszék – az irányadó európai, illetve magyar bírósági gyakorlatra történő hivatkozások alapján – kiemelte, hogy a megjelölés megtévesztésre alkalmasságának vizsgálatakor a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó ismeretanyagát, ítélőképességét kell alapul venni. A Hivatal azt helyesen fejtette ki, hogy a „MANHATTAN” kifejezés földrajzi helyet jelöl, azt azonban figyelmen kívül hagyta, hogy tartalma ennél sokkal több, hiszen nem pusztán New York öt kerületének egyikét írja le, de a pénzügyi és divatvilág egyik emblematisztikus központjának közismert neve is. Álláspontja szerint a Hivatal elmulasztotta értékelni, hogy a megjelölés nem pusztán a „MANHATTAN” kifejezésből áll, de a „SUPERSIZE SEDUCTIVE EYES” szóelemek követik, amelyek éppen azon divatvilágba illeszthető kifejezések, mely tekintetben a „MANHATTAN” szó egy pusztán földrajzi névvel határozottan többet mond. Ebben az összefüggésben a kifejezést nyilvánvalóan nem az áru földrajzi származás jelzésként, hanem a jelzett szemsminkes szokásos feldicséréseként észleli az átlagosan tájékozott fogyasztó. A megjelölésnek tehát nem az az üzenete, hogy az áru amerikai eredetű, hanem egyszerűen csak az, hogy egy divatterméről van szó. Tényszerűen sem igaz ugyanakkor, hogy Manhattanben olyan szemsmink termékeket gyártanak, amelyek a világ más részein gyártott termékektől minőségükben jól megkülönböztethetők volnának. Erre a Hivatal semmilyen bizonyítékot nem hozott fel. Ha tehát el is fogadnánk azt a hibás feltevést, hogy az átlagos fogyasztó a „MANHATTAN” szót a jelzett termék földrajzi eredetének jelezéseként értelmezi, akkor is hiányzik a megtévesztéshez szükséges ténybeli alap. A bíróság a megjelölést akkor tekinti megtévesztésre alkalmasnak, ha a megjelölés az átlagos fogyasztóban annak ellenére képes kialakítani a termék valamely tulajdonságának létezésével kapcsolatos tényszerű feltevést, hogy e tulajdonsággal az áru bizonyosan nem bír, és e hiányosságot a termék kiválasztásának átlagos körülményei között nincs mód felismerni. Önmagában az, hogy a védjegybejelentő illetősége és a megjelölésben szereplő helyiségnév nem áll összhangban, még nem vezet megtévesztésre, csak akkor, ha a tévedésnek valamilyen ténybeli alapja is van. Tekintettel arra, hogy a Hivatal a védjegybejelentést megalapozatlanul utasította el, a bíróság a további feltételek vizsgálata érdekében a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (A1193597/9.)

III.Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont és (4) bekezdés

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyvoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzetársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

3. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 3. osztályba sorolt „tisztítószeres” termékek tekintetében. A bejelentési eljárás során a Hivatal a megjelölés megkülönböztető képességének megszerzését a „tisztítószeres” áruk vonatkozásában igazoltnak találta.

Fine

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a következő korábbi elsőbbségű nemzetközi ábrás védjegyek:

A Hivatal a felszólalást elutasította és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A vizuális összehasonlítást elvégezve megállapította, hogy markáns eltérés van a megjelölés és a védjegy között a különböző grafikai kialakítás, valamint az eltérő színvilág miatt. A megjelölés és a korábbi védjegy vizuálisan nem hasonlók egymáshoz, azok mindössze a leíró jellegű „Fine” szóelemen egyeznek. Fonetikai szempontból hasonlóságot állapított meg a Hivatal, tekintettel arra, hogy a „Fine” szóelem, amely a felszólaló védjegyének első szava azonos a bejelentett megjelöléssel. Ugyanakkor a „Fine” kifejezés csekély megkülönböztető képessége e tekintetben is relevanciával bír. Konceptuális szempontból vizsgálva az összeveszthetőséget megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem hasonló a felszólaló korábbi elsőbbségű védjegyéhez, tekintettel arra, hogy a korábbi védjegy az angol nyelvet kevésbé ismerő átlagfogyasztók számára is egyértelmű jelentéssel bíró „Dreaming” szóelemet is tartalmazza, amely megfelelő elhatárolást biztosít. A vizuális, hangzásbeli és jelentéstartalmi különbségeket, valamint a fogyasztóra gyakorolt összbeművelést figyelembe véve a Hivatal úgy találta, hogy az adott esetben nem áll fenn olyan mértékű hasonlóság, amely alapján a fogyasztók a védjegyet és a megjelölést összetéveszthetnék egymással. Különös súllyal bírt e körben a Hivatal szerint, hogy a megjelölés gyenge megkülönböztető képességgel rendelkezik, valamint a felszólaló védjegyében megtalálható „Fine” szóelem az árujegyzékre is figyelemmel a termék jellemzőjére utal. Rámutatott, hogy az ellentartott védjegy oltalmi körét indokolatlanul kiszélesítené, ha fellephetne minden „fine” szóelemet tartalmazó későbbi megjelöléssel szemben, amelyek esetében a további elemekben a hasonlóság nem állapítható meg. Az árujegyzékek vizsgálata során a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentés árujegyzéke kizárólag a 3. osztályban szereplő tisztítószerre vonatkozik, amely egy jól elhatárolható, szűk terméktípust jelent. A felszólaló védjegye ugyan tartalmazza ezen termékkört is, de mivel a megjelölések nem összetéveszthetők egymással, ezért a fogyasztók részéről az azonos, illetve hasonló áruk ellenére sem áll fenn az összetévesztés veszélye. (M1104216/32.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a szóelemek keltette hasonlóságot az egyéb elemek kellőképpen kompenzálják. Ez abból következik, hogy a védjegyben és a lajstromozni kért megjelölésben egyaránt domináns szerepet játszó „Fine” szóelem leíró jellegű. A „Fine” kifejezést jelentésénél fogva a 3. áruosztályban szereplő áruk tisztító hatásának jelzőjeként, vagy hasonló termékek minőségének tanúsítására bárki használhatja, kizárólagos használati jog engedélyezése senki

számára sem indokolt. Az alkalmazott szóelemek leíró jellege okán kell tehát különös jelentőséget tulajdonítani az egyéb elemeknek, a szavak ábrázolásának, a tipográfiának, a színeknek és az ábrás elemeknek. Az ilyen, ún. gyenge megkülönböztető képességű megjelölések esetében ugyanis ezek azok a jellegzetességek, amelyek a megkülönböztetést, illetve a hasonló megjelölésektől való elhatárolást biztosíthatják. A bíróság véleménye szerint az adott esetben éppen ezekben a jellegzetességekben van különbség, hiszen a lajstromozni kért megjelölés egyetlen szóból áll, míg az ellentartott védjegy több szóelemet tartalmaz, az előbbi domináns színe a piros, a másiké a fekete és a fehér. Ezek a különbségek szembetűnő vizuális eltérést eredményeznek, a „Dreaming” többlet szóelem pedig fonetikai és a konceptuális elhatárolhatóságot biztosít. Jelentőséget kell tulajdonítani továbbá annak is, hogy a lajstromozni kért megjelölést a bejelentő hosszabb ideje használja az árujegyekben tartozó áruk és szolgáltatások körében, a megjelölés tehát olyan ismertségre tehetett szert, ami életszerűtlenné teszi az ugyancsak ismert felszólalói védjeggyel való összetéveszthetőséget. (3.Pk.22.411/2014/11.)

4. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 3., 5., 10., 35., 42. és 44. osztályba tartozó áruk, illetve szolgáltatások vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – részleges felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a 3. áruosztályba sorolt „szappanok, illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek és hajmosó szerek” áruk tekintetében. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a következő korábbi elsőbbségű, ábrás nemzetközi, illetve közösségi védjegyeknek a 3. osztályba sorolt termékek vonatkozásában:

A Hivatal a részleges felszólalásnak helyt adott és a védjegybejelentést a 3. áruosztályba tartozó szappanok, illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek és hajmosó szerek áruk tekintetében elutasította; míg a többi áruosztály és 3. osztály egyéb áruai körében a megjelölést védjegyként lajstromozta. A megjelöléseket összevetve a Hivatal arra a megállapításra jutott, hogy a védjegyek egyszerű kialakítására tekintettel az „e” betű bír dominanciával, e tekintetben pedig egyezés van a megjelölés és a védjegyek között. Ezek hasonlósága így eléri azt a szintet, amely az összetéveszthetőség veszélyét megalapozza. Az árujegyzékek vizsgálata során a Hivatal rögzítette, hogy mindhárom ellentartott védjegy oltalom alatt áll a 3. áruosztályban, a két közösségi védjegy árujegyzékében megtalálhatók azok a termékek, amelyeket kifogásolt. Ezeknél tehát áruazonosság áll fent, a nemzetközi védjegy tekintetében pedig magas fokú a hasonlóság. (M1100672/29.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító határozatában – rámutatott arra, hogy a megjelölés domináns eleme a grafikai elemekkel ábrázolt egyetlen „e” betű, amely írásképeben kisebb, kiejtésében és konceptuálisan nagyobb mértékben, összességében pedig az összetéveszthetőséget elérő mértékben hasonló az ellentartott védjegyekhez. Az utóbbiak fekete-fehér védjegyek, a joggyakorlat szerint oltalmuk bármely színre kiterjed, így a lajstromozni kért megjelölés rózsaszínes árnyalata sem ellensúlyozhatja az összetéveszthetőséget. Helytállóan vetette össze a Hivatal az árujegyzékeket, ez alapján nyilvánvaló az érintett 3. áruosztályban felsorolt meghatározott áruk hasonlósága, illetve azonossága. Kiemelte továbbá a bíróság, hogy az adott ügyben a ténylegesen forgalmazott termékeket nem, csak az árujegyzékekben szereplőket kell vizsgálni. (3.Pk.20.364/2014/11.)

5. Ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 34. áruosztályba tartozó „cigaretta; dohány; dohány termékek; öngyújtók; gyufák; dohányzási cikkek” körében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és (4) bekezdésére hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „THE KING” nemzetközi szóvédjegynek a 34. osztályba tartozó „dohány, dohányzási cikkek, gyufák” áruk vonatkozásában.

A Hivatal a felszólalásnak helyt adott és a védjegybejelentést elutasította. A vizuális vizsgálat során megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölés domináns szóeleme – „KING’S” – és a korábbi védjegy között minimális eltérés található, a védjegy „THE” határozott névelője sem jelent elhatárolást, úgyszintén nem a bejelentett megjelölés domináns szóeleméhez kapcsolódó hangsúlytalan „S” betű eltérés. Emellett a megjelölés ábrás elrendezése és az abban egyre csökkenő méretű betűvel szereplő egyéb szóelemek és még a kisebb kialakítású oroszlanos címerábrázolás sem adnak elegendő elhatárolást az ellentartott védjegytől. Függetlenül attól, hogy a bejelentett megjelölés ábrás kialakítású, a fogyasztók számára a domináns „KING’S” szóelem a szembetűnő, amely könnyen összetéveszthető a korábbi védjeggyel. A megjelölések között fonetikai szempontból is fennáll a hasonlóság, melyet a domináns „KING’S” szóelem hangzásbeli azonossága idéz elő. Jelentésánál a „KING’S” szóelem szintén azonos, az a „király” jelentéssel bír, a többi, a megjelölésben szereplő elem megkülönböztető képességgel nem rendelkezik, ezért azok konceptuális szempontból sem jelentenek megfelelő elhatárolást az ellentartott védjegyhez képest. A Hivatal álláspontja szerint az összetéveszthetőségig való hasonlóság a megjelölések között gondolati képzetársítás tekintetében is fennáll, a könnyen megjegyezhető „KING’S” kifejezések egyezése miatt okkal gondolhatják a fogyasztók, hogy egy cég termékeiről van szó. A lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy árujegyzékei közötti azonosságot, illetve hasonlóságot szintén megállapíthatónak találta a Hivatal. (M1302783/17)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító határozatában kifejtett – álláspontja szerint a Hivatal helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az összbenyomást mindkét esetben a „KING” szó uralja, és e szóelem azonosságából eredő vizuális, fonetikai és konceptuális hasonlóság megalapozza az összetéveszthetőséget. Rámutatott, hogy ezen a

megítélésen nem változtat az, hogy a bejelentő olyan korábbi elsőbbségű védjegyekkel rendelkezik, amelyek a lajstromozni kért megjelöléssel azonos összbenyomást keltenek. Az összetéveszthetőség megítélésekor ugyanis csak annak van jelentősége, hogy a felszólaló a lajstromozni kért megjelöléshez képest korábbi védjegyoltalommal bír, a megjelölés és a védjegy vizuális, fonetikai és jelentésbeli hasonlóságából eredő összeveszthetőséget nem érinti a bejelentőt illető más védjegyek oltalma, ezek legfeljebb az ellentartott védjegy törléséhez szolgálhatnak alapul erre irányuló kérelem esetén. (3.Pk.20.448/20158/6.)

6. Ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 6. és 11. áruosztályok betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi áru tekintetében.

MULTI-BOX®

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és (4) bekezdésére hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló kérelmét a „MULTIBLOC” közösségi szóvédjegyre alapította, amely a 11. osztályba sorolt „kapcsoló, szabályozó, mérő, vezérlő és biztonsági eszközök fűtő- és légkondicionáló berendezésekhez; szelepek, gázszelepek, mágneses szelepek, piezo szelepek, szelepműködtető felszerelések, szelepmeghajtók, valamint az említett áruk részei” áruk vonatkozásában áll oltalom alatt.

A Hivatal a felszólalást elutasította és a védjegybejelentés tárgyát képező megjelölést védjegyként lajstromozta. A védjegy és a megjelölés összetéveszthetőségének vizsgálatánál az összbenyomásból indult ki. A vizuális vizsgálat eredményeként megállapította, hogy a felszólaló védjegyét kizárólag a „MULTIBLOC” kifejezés alkotja, míg a megjelölés a közönségestől eltérő írásmódú „MULTI-BOX” szóösszetételt tartalmazza, s ez az elem tekinthető dominánsnak, hiszen a különleges írásmód nem ragadja meg a fogyasztók figyelmét. Megjegyezte ugyanakkor, hogy a „MULTI” szóelem az árujegyzék tekintetében megkülönböztető képességgel nem rendelkezik, hiszen kizárólag a termékek többféle felhasználásmódjára utal. Ráadásul az általános nyelvhasználatban számos összefüggésben általánosan és szokásosan használt, így az árujelző funkció betöltésére önmagában nem lenne alkalmas, ezért az összetéveszthetőség veszélyének megítélése szempontjából nem tekinthető relevánsnak. A Hivatal arra a megállapításra jutott, hogy a bejelentett megjelölés és a felszólaló korábbi elsőbbségű védjegye nem hasonlók egymáshoz az összetéveszthetőség szintjét elérő mértékben.

Az árujegyzékeket összevetve rögzítette, hogy a bejelentő a védjegyoltalmat a 11. áruosztály betűrend szerinti jegyzékébe sorolt valamennyi áru tekintetében igényelte, a lajstromozni kért megjelölés árujegyzéke így szükségképpen magába foglalja a felszólalói védjegy árujegyzékének 11. áruosztályában oltalom alatt álló áruit. A bejelentő által a 6. áruosztályban oltalmazni kért termékeket illetően a Hivatal arra a megállapításra jutott, hogy azok magas fokú hasonlóságot mutatnak a felszólalói védjegy árujegyzékének 11. áruosztályába sorolt termékeivel, tekintettel arra, hogy mindkét áruosztály által lefedett termékkategória jellemzően építési, szerelési munkákhoz használt termékeket fed le, azaz olyan azonos rendeltetésű termékcsoportokról van szó, amelyek egymással a releváns piacon versenyezhetnek, illetőleg amelyek egymás kiegészítő termékeiként funkcionálhatnak. A Hivatal szerint ezt a hasonlóságot mérsékli, hogy míg a felszólalói védjegy által oltalmazott valamennyi terméket jellemzően az építési, szerelési munkákat hivatásszerűen végző szakemberek keresik és vásárolják, addig a bejelentett megjelölés árujegyzékének 6. osztályába sorolt áruk (pl. alumíniumfólia, lakatok, kulcsok) a szakembernek nem minősülő,

szerelési munkákat alkalmoszerűen, vagy egyáltalán nem végző fogyasztók is rendszeresen vásárolják, lévén, hogy azok alkalmazása nem igényel speciális szakmai felkészültséget. Mindezek alapján a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentett megjelölés és az ellentartott felszólalói védjegyek között nem áll fenn olyan fokú hasonlóság, amely alapján – az árujegyzékek azonossága, illetve magas fokú hasonlósága ellenére – az összetéveszthetőség veszélye felmerülne a fogyasztók részéről. A Hivatal elvégezte a Vt. 4. §-ának (4) bekezdése alapján is az összetéveszthetőség vizsgálatát. E körben arra a következtetésre jutott, hogy mivel a bejelentett megjelölés és az ellentartott védjegy fonetikailag, konceptuálisan és különösen vizuális szempontból eltérőnek bizonyult, a megjelölések asszociációs alapú összetéveszthetősége sem volt megállapítható. (M1203974/16.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Az árujelzőket összehatásukban szemlélve a második szavak eltérésének tulajdonított jelentőséget, tekintettel arra, hogy a bennük egyezően elől szereplő „MULTI” szó olyan, a köznyelvben és az üzleti kapcsolatokban általánosan és szokásosan alkalmazott, az áru vagy szolgáltatás nagyobb terjedelmét, összetettségét, variálhatóságát leíró kifejezés, ami különösen a bejelentéssel érintett 6. és 11. osztályokba tartozó műszaki jellegű áruk esetében önmagában nem biztosít megkülönböztethetőséget. A domináns „BOX” és „BLOC” szóelemek viszont írásképek, hangzásuk és jelentésük felől is bizonyosan elhatárolhatók egymástól. Hangsúlyozta, hogy az ellentartott védjegy oltalma egy szűkebb, speciális műszaki területre terjed ki, felhasználói elsősorban az ezen berendezésekkel foglalkozó, a szakterületet fokozottan figyelemmel kísérő szakemberek, így a hasonlóknak minősülő 6. osztály termékei tekintetében a bejelentő áruival az általános fogyasztói réteg nem találkozhat. A képzettársítás útján való összetéveszthetőséget az említett speciális fogyasztói réteg és az ahhoz tartozó fokozottabb tájékozottság miatt szintén kizárhatónak találta. (3.Pk.21.328/2014/4.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Álláspontja szerint a bíróság okszerű mérlegeléssel jutott arra a meggyőződésre, hogy az ellentartott védjegy nem zárja ki a tárgyi megjelölés lajstromozását, mivel az árujelzők fonetikai, konceptuális, de leginkább vizuális téren olyan eltérést mutatnak, ami az árujegyzékek részbeni azonossága, részbeni hasonlósága ellenére sem rejti reálisan magában annak a lehetőségét, hogy az átlagfogyasztó összefüggést találjon köztük és a megjelölések asszociációs alapon való összekapcsolása sem fenyeget. (8.Pkf.25.008/2015/5.)

IV. Vt. 5. § (1) bekezdés a) pont

A Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján nem részesülhet védjegyvoltalomban a megjelölés, amely másnak személyhez – különösen névhez, képmáshoz – fűződő korábbi jogát sértené.

7. Ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 15. osztályba sorolt „tárogatók” áruk körében.

STOWASSER.J
TÁROGATÓ

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be – többek között – a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással. A felszólalók – akiknek nevében a „Stowasser” családnév nem szerepelt – előadták, hogy egyenesági leszármazói annak az id. Stowasser

Jánosnak, aki 1867-ben alapította a Stowasser Hangszergyárat, Magyarország első ilyen gyárát, amely kiváló minőségű vonós és fúvós hangszerek széles skáláját gyártotta és forgalmazta. A Stowasser gyár 1944 végén megszűnt, az örökösök nem folytatták a hangszergyártást, de nem is engedélyezték a Stowasser név használatát senkinek. Utaltak arra, hogy a Ptk. 77. §-ának (4) bekezdése értelmében megvalósul a Stowasser család névviselési jogának sérelme.

A Hivatal a felszólalásnak helyt adott és a védjegybejelentést elutasította. A Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti kizáró okot vizsgálva rögzítette, hogy e kizáró ok háttérjogszabályát a Ptk. képezi. Bírói gyakorlatként ismertette azt, hogy személyhez fűződő joga csak létező (élő) személynek lehet, meghalt személy vagy megszűnt jogi személy ilyen joggal nem rendelkezik. Az ő esetükben a régi Ptk. 85. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján jó hírnevük szenvedhet sérelmet. Meghalt személy emlékének megsértése miatt a hozzátartozó léphet fel az elhunyt természetes személy emlékének polgári jogi védelme érdekében. A névhez fűződő jogot vizsgálva kifejtette, hogy e jog sérelmének megállapítása függ a név gyakoriságától, az érintett személy ismertségétől, illetve attól is, hogy az adott személyt miről ismerik. A személyhez fűződő jogok sérelmét a konkrét esetben felmerülő szempontok alapján, a védjegybejelentés árujegyzékére figyelemmel kell megítélni. A névviselési jog sérelme nem csak a családi név és az utónév együttes használatával valósulhat meg, egy közismert családi név jogosulatlan használata ugyanis jogsérelmet eredményez az utónév feltüntetése nélkül is. A védjegyjog szempontjából a nevekben általában a családnév tekinthető dominánsnak. E szempontokat figyelembe véve a Hivatal megállapította, hogy az ellenérdekű felek Stowasser János egyenesági leszármazottai, ezért Stowasser János névhez való jogának sérelmére – egyenesági rokonként – megalapozottan hivatkozhatnak. Jelentőséget tulajdonított a Hivatal annak is, hogy a „Stowasser” név igen ritka, a hangszerekkel összefüggésben, elsősorban a tárogatókat készítő mesterek és a tárogató hangszeren játszó zenészek körében közismert név. Mindezek alapján a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a lajstromozni kért megjelölés sérti a néhai Stowasser János névhez fűződő korábbi jogát, mert a fogyasztók a megjelöléssel ellátott termékektől a nagy múltú gyár által előállított termékek minőségét várják el, amelynek azok nem feltétlenül felelnek meg. Ez pedig a Stowasser név jóhírnevének sérelméhez vezethet. (M1300120/40.)

A Fővárosi Törvényszék a Hivatal Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontjára vonatkozó határozatát hatályon kívül helyezte és ebben a körben új eljárásra utasította. Megállapította, hogy a Hivatal nem megfelelően derítette fel a tényállást és indokolása hiányos, illetve hibás volt. A felszólalók a Stowasser családnév használatára vonatkozó jogsértő helyzetet állítottak, ezzel kapcsolatban névhasználati joguk merült fel, és a kérelemben néhai id. és ifj. Stowasser János jóhírneve is szóba került. Id. és ifj. Stowasser János már nem él, jogképességgel nem bír, így az ő esetükben a névviselés joga, annak sérelme, illetve az ez ellen való fellépés lehetősége nem értelmezhető. Ez kizárja annak lehetőségét, hogy a felszólalók felmenőjük névviselési jogának sérelmét panaszolva lépjenek fel a védjegybejelentés ellen. Meghalt személynek joga nem, csak emléke vagy jóhírneve sérthető, ez ellen pedig a jogszabály a kegyeleti jog jogosultjának, adott esetben a hozzátartozónak biztosít igényérvényesítési jogot. A felszólalók tehát Stowasser János egyenesági leszármazóiként a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a megjelölést mint felmenőjük emlékét, illetve jóhírét sértőt támadhatják. A névviselési jog pedig legfeljebb saját nevüknek viselésével összefüggésben merülhet fel, mégpedig valamennyi felszólalóra nézve külön-külön vizsgálva.

A Hivatal döntésének indoklásában minderre helyesen utalt, ennek ellenére azt állapította meg, hogy a megjelölés néhai Stowasser János névhez fűződő korábbi jogát sérti. Ez a megállapítás nem csak dogmatikailag hibás, de még pontatlan is, mert ez a név nem azonosít

egyértelműen személyt, hiszen az eljárásában id. és ifj. Stowasser János neve merült fel. Mindennek azért van jelentősége, meg a kegyeleti jog és a névviselési jog értékelésekor más-más tényállás vizsgálándó. A Hivatal csak a névviselési jog megsértésekor alkalmazott bírói gyakorlatot ismertette (a név gyakorisága, névhasonlóság stb.), a kegyeleti joggal kapcsolatosat nem, holott utóbbi esetben nincs jelentősége a névviselési joggal kapcsolatos gyakorlatnak, mert itt az elhunyt személy emlékét, vagy jóhírnevét sértő helyzetet kell feltárni. Erre vonatkozóan azonban a Hivatal nem vett fel bizonyítást, mindössze a valószínűség szintjén állapította meg, hogy a fogyasztók a nagy múltú gyár által előállított termékek minőségét várják el, amelynek a bejelentői áruk nem feltétlenül felelnek meg. Mindezek miatt a Hivatal által a Vt. 5. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kizáró ok körében kifejtettek érdemben nem vizsgálhatók felül, ezért a bíróság a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt új eljárásra utasította. Az új eljárásban azt kell tisztázni, hogy a felszólalók mely konkrét személyhez fűződő jogukra hivatkoznak. Ennek során meg kell különböztetni különösen a saját nevük viseléséhez fűződő jogukat az őket megillető kegyeleti jogtól. Amennyiben a felszólalók néhai id. vagy ifj. Stowasser Jánoshoz fűződő kegyeleti jogot kívánnak érvényesíteni, tisztázni kell, hogy a bejelentett megjelölés miért és mennyiben sértheti az elhunyt emlékét, vagy veszélyezteti a jóhírnevét. (3.Pk.20.737/2015/7.)

V. Ket. 80. § (1) bekezdés a) pont, Vt. 39. § (4) bekezdés

A Ket. 80. § (1) bekezdésének a) pontja szerint, ha jogszabály másként nem rendelkezik, hirdetményi úton történő közlésnek van helye, feltéve, hogy az ügyfél lakcíme, illetve székhelye ismeretlen, vagy a postai küldemény azzal a megjegyzéssel érkezik vissza, hogy a címzett ismeretlen helyre költözött, és a személyiadat- és lakcímnyilvántartást vezető hatóság vagy más állami szerv megkeresése nem járt eredménnyel.

A Vt. 39. § (4) bekezdése alapján ugyanakkor a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala által hozott döntés hirdetményi úton történő közlésének van helye, ha az ügyfél lakcíme, illetve székhelye (telephelye, fióktelepe) ismeretlen vagy a postai küldemény azzal a megjegyzéssel érkezik vissza, hogy a címzett ismeretlen helyen tartózkodik vagy címe ismeretlen.

8. A Hivatalnál oltalom alatt áll a „Mr. Kebab” színes ábrás védjegy, melynek árujegyzékébe a 16. és 43. osztályokba sorolt termékek és szolgáltatások tartoznak. A védjegy törlése iránt kérelmet terjesztettek elő.

A Hivatal 8-as sorszámú végzésével nyilatkozattételre hívta fel a jogosultat; az iratot a védjegylajstromban szereplő címére küldte meg. Az irat és a tértivevény „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. Ezt követően a Hivatal megállapította, hogy a 8-as sorszámú végzését kézbesítettnek tekinti, mert a címzett az iratot nem vette át, az a hatósághoz „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. Ezt a végzést ugyancsak a lajstromban szereplő címre küldte meg, ahonnan a végzés ezúttal is „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza.

A Hivatal felhívta a kérelmezőt, hogy nyilatkozzon arra, hogy az eredeti törlési okokon kívül kíván-e további törlési okokat megjelölni. A végzést a jogosultnak is megküldte, amely irat a tértivevény tanúsága szerint „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. Miután a kérelmező előadta, hogy további törlési okot nem kíván megjelölni, a Hivatal – 13-as sorszámú iratával – szóbeli tárgyalást tűzött ki. Az irat a jogosult címről „elköltözött” jelzéssel érkezett vissza. A Hivatal a megjelölt határnapon tárgyalást tartott, amelyen a jogosult részéről nem jelent meg senki. A tárgyaláson megállapította, hogy a 13-as sorszámú végzését a jogosult részére hirdetményi úton kézbesítette. A Hivatal a törlési kérelemnek részben helyt adott, a támadott

védjegyet a 43. osztályba sorolt szolgáltatások tekintetében törölte, a 16. osztályba tartozó áruk tekintetében pedig az oltalmat változatlan hatállyal fenntartotta. Az érdemi döntést tartalmazó iratot a jogosultnak a már korábban feltüntetett címére küldte meg. A tértivevény „elköltözött” jelzéssel érkezett vissza. (M0900331/17.)

A kérelmező megváltoztatási kérelmet terjesztett elő, melyben azt kérte, hogy a bíróság a 16. osztály tekintetében is rendelje el a védjegy törlését. Azzal kapcsolatban, hogy a jogosult székhelye megváltozott, és ezért nem kapta meg a hivatali iratokat, a kérelmező úgy nyilatkozott, hogy bármelyik ügyfélnek, így a jogosultnak is kötelezettsége, hogy a Hivatal előtt a cím változását bejelentse. A jogosult ellenkérelmében a határozat hatályon kívül helyezését és a Hivatal új eljárásra utasítását kérte a bíróságtól. Arra hivatkozott, hogy 2012 októberétől székhelye megváltozott, amely a céginformáció alapján megállapítható lett volna. Kifogásolta, hogy a Hivatal előtti eljárásban semmilyen felhívást, illetve határozatot nem kapott meg.

A Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a Hivatal a kézbesítés szabályait megsértve hozott érdemi döntést. Rámutatott arra, hogy a 13-as sorszámú idéző végzés hirdetményi kézbesítésének feltételei nem álltak fenn. A jogosult fél székhelye a kézbesítéskor nem volt ismeretlennek tekinthető, mert az a cégnyilvántartás adatai alapján megállapítható lett volna. A visszaérkező tértivevény „elköltözött” jelezése világosan és egyértelműen jelezte, hogy a jogosult székhelye megváltozott. A Hivatalnak a cégnyilvántartásból tájékozódva kellett volna meggyőződnie arról, hogy a jogosultnak csak 2012. október 27. napjáig volt az elérhetősége a védjegylajstromba bejegyzett cím, ettől a naptól új levelezési címe volt. A bíróság kiemelte, hogy a Hivatal attól függetlenül terheli a hirdetményi kézbesítés feltételeinek tisztázása iránti kötelezettség, hogy egyébként a jogosult valóban elmulasztotta bejelenteni a székhelyváltozását. Ezáltal a Hivatal a tárgyalást úgy tartotta meg, hogy a jogosult idézése nem volt szabályszerű. Mindezekre tekintettel a bíróság a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatal új eljárásra utasította. (3.Pk.21.383/2015/3.)

KUTATÁS-FEJLESZTÉS TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉS

A tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló 2014. évi LXXVI. törvény (KFI törvény) 36. §-ának (1) bekezdése

A KFI törvény 36. §-ának (1) bekezdése alapján a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala kérelemre minősíti a kérelemben megjelölt projektet abból a szempontból, hogy az annak tartalmát képező tevékenységek a 3. § szerinti kutatás-fejlesztési tevékenységnek tekinthetők-e.

9. Kérelmező 2014. november 24. napján a „községi vízmű víztermelő kútjaiban észlelt halogénezett szénhidrogén szennyeződés levegőztetési eljárással történő csökkentése” címmel nyújtott be kérelmet a Hivatalhoz annak minősítése céljából, hogy a projekt tartalmát képező tevékenység a vonatkozó jogszabály szerint kutatás-fejlesztési tevékenységnek minősül.

A Hivatal tárgyi határozatával megállapította, hogy a minősítés iránti kérelemben megjelölt projekt nem tekinthető kutatás-fejlesztési tevékenységnek.

A Hivatal indoklásában kifejtette, hogy a projekt keretében nem végeznek olyan munkát, amely a kármentesítésekkel kapcsolatban rendelkezésre álló tudásanyagot bővítené, illetve nem törekszenek műszaki bizonytalanság feloldására sem, azaz nem teljesítik az alapkutatás

és az alkalmazott kutatás jogszabályi feltételeit. Az alkalmazott technológián nem hajtanak végre olyan mértékű változtatásokat, amelyek megfelelnek a már meglévő eljárás továbbfejlesztési kritériumának, túllépve a mérnöki rutintevékenység szintjén. A minősítési eljárás eredményéhez képest tehát a projekt nem tekinthető kutatás-fejlesztési tevékenységnek.

Kérelmező a fenti határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy a projektben szereplő tevékenység kutatás-fejlesztési tevékenységnek minősül.

A bíróság a benyújtott megváltoztatási kérelmet elutasította.

A bíróság megállapította, hogy a Hivatal határozatával szemben előterjesztett megváltoztatási kérelem esetén a határozat felülvizsgálata csak azon tényekre terjedhet ki, amelyeket a minősítési eljárásban kérelmező már előterjesztett és azt a Hivatal nem, vagy nem megfelelően vizsgálta, tehát az adott esetben a megváltoztatási kérelemhez csatolt minősítési eljárás iránti kérelem azon előadásait, melyekre a Hivatal előtti eljárásban kérelmező nem hivatkozott, a bíróság nem vette figyelembe.

Kérelmező által kért igazságügyi szakértő kirendelését mellőzte a bíróság, mivel a kérelem nem tartalmazta, hogy kérelmező pontosan mit kíván igazolni a szakvéleménnyel és nem tartalmazott a szakértőnek felteendő kérdést sem. A bíróság e körben személyes meghallgatást tartott azonban kérelmező azon nem jelent meg, így a bíróság a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján a rendelkezésre álló adatok alapján döntött, mivel az eljárás adatai alapján a bíróság nem látott olyan különleges szakértelmet kívánó kérdést, amely indokolta volna szakértő bevezetését az eljárásba.

A bíróság továbbá megállapította, hogy a Hivatal helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a tárgyi projekt keretében nem végeznek olyan alkotó munkát, amely a kármentesítésekkel kapcsolatban rendelkezésre álló tudásanyagot bővítené, illetve nem törekszenek műszaki bizonytalanság feloldására sem, azaz nem teljesítik sem alapkutatás, sem az alkalmazott kutatás kritériumait. A célkitűzések figyelembevételével sem hajtanak végre olyan mértékű változtatásokat, amelyek megfelelnek a már meglévő technológia továbbfejlesztési kritériumának, túllépve a mérnöki rutintevékenység szintjén. Kérelmező a megváltoztatás iránti kérelmében sem adott elő olyan célkitűzést, avagy olyan újszerűségi kritériumnak megfelelő elemet, amelyet a Hivatal eljárásában ne vizsgált volna.

A kifejtettek alapján a bíróság a Hivatal érdemben és indokolásában is helyes határozatát helyben hagyva a megváltoztatási kérelmet elutasította.